

Elżbieta Dąbrowska, Elżbieta Kowalczyk

Racibórz, las "Obora"

Informator Archeologiczny : badania 5, 213-214

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

plikowanej niż w części północnej, gdzie mstrafione na fragment bramy. Brak urządzeń bramnych oraz fakt, iż od strony południowej naturalna stromizna stoku stanowiła już dostateczne zabezpieczenie wskazuje, iż umocnienia wykonano bez większego nakładu sił i środków. Rzucą to ciekawe światło na fakt niejednorodnego stosowania umocnień na całej długości ich przebiegu. Spowodowane to być mogło przebudowaniami i renowacjami dokonywanymi w różnych częściach umocnień grodu i w różnym czasie. Przekroju wału w jego skrajnych partiach zewnętrznych i wewnętrznych nie doprowadzono do calca, ściany wykopu zabezpieczono i prace nad odsłanianiem tych partii profilu podejmie się w roku przyszłym.

Kontynuowano także badania szkieletowego cmentarzyska rządowego usytuowanego na północ od zewnętrznego wału grodziska. Odkryto 4 dalsze groby. Analogicznie do poprzednio odkrytych nie posiadały wyposażenia.

Prace na grodzisku i cmentarzysku będą prowadzone w roku przyszłym.

RACIBÓRZ, las "Obora"

Zakład Archeologii Małopolski
Instytutu Historii Kultury Materialnej PAN w Krakowie

Badaniami kierowała dr Elżbieta Dąbrowska oraz mgr Elżbieta Kowalczyk. Finansował Wydział Kultury PRN w Raciborsku. Czwarty sezon badań. Cmentarzysko kurhanowe z okresu wczesnośredniowiecznego, drobne neolityczne materiały krzemienne na wtórnym słoju.

Badania objęły w grupie pierwszej cmentarzyska eksplorację przestrzeni międzykurhanowej oraz zakończenie badań kurhanu Nr 6. Rozpoczęto eksplorację kurhanu Nr 16 w grupie trzeciej.

I. W badanym w r. 1969 kurhanie Nr 6 /o wymiarach 8,2 x 7,4 m/ tak jak w poprzednio eksplorowanych kurhanach tej grupy nie stwierdzono przepalenia podłoża i humusu pierwotnego /zawierające drobne zabytki z młodszego epoki kamienia oraz przepalone kości zwierzęce/. Zalegająca ponad nimi, zbudowana z szarebrunatnego piasku z licznymi wytrąceniami żelazistymi tzw. warstwa oiałopalenia i niezwykle zbitej konsystencji, zajmująca obszar 3,5 x 3 m, posiadała miąższość około 10-25 cm. Przykrywa ją właściwy nasyp kurhanu, zbudowany z ciemnożółtego piasku, w którego obrębie smażone 2 fragmenty naczyń. Na południowo-zachodnim pobrzeżu nasypu a może nawet w rowku

wkopany w jego trzon, twerszącym oszczędnie współśrodkowy krąg z kurhanem, wystąpiły skupiska spieczonego popiołu, węgla drzewnego i spalonych kości ludzkich zawierające także ułamki dwóch naczyń. W północnej swej partii nasyp kurhanu Nr 6 przykrywa płytki rów, wyeksploatowany w roku 1969, zawierający ułamki kości ludzkich i fragmenty naczyń, będący być może płaskim pochówkiem bezpopielnicowym ? /grób Nr 6 A/.

II. Niebadana dotychczas grupa trzecia omentarska Racibórz.⁴ Obora, oddalona od dwóch poprzednich o około 600 m na północno-zachód, składa się z 9 kopców ułożonych w trzech rzędach, na kolejnych terraszach południowo-wschodniego stoku wzgórza. Kurhan Nr 16 jest największym w obrębie tej grupy. Wysokość jego wynosi 1,1 m, średnica 7 m. W partiach wschodniej i północno-zachodniej widoczny rów przykurhanowy. Na poziomie pierwotnym nie noszącym śladów przepalenia, zalega w centralnej partii nasypu tzw. "warstwa oiałopalenia" o wymiarach 4,5 x 4 m i miąższości 50 - 60 cm, na spagu której znaleziono liczne ułamki węgla drzewnego. Przykrywa ją nasyp kurhanu zbudowany z ciemnożółtego piasku. W partii szczytowej kurhanu, w obrębie warstw humusu współczesnego i podglebia znaleziono kilkanaście ułamków przepalonych kości ludzkich, a także liczne ułamki granitu narzutowego i łupku noszące ślady przepalenia.

Badania będą kontynuowane.

REKORAJ, pow. Piotrków
Trybunalski

Muzeum Archeologiczne i Etnograficzne
w Łodzi

Stanowisko 1

Badania prowadziła mgr Aldona Chmielowska
i mgr Mieczysław Góra. Finansował WKZ w Łodzi. Czwarty sezon badań. Grodzisko wczesnośredniowieczne /X-XII w./.

Grodzisko położone jest na cyplu wzniesienia wrzynającego się w podmokłe łąki nad rzeczką Moszczanką.

Prace wykopaliskowe objęły obszar 321 m² i slobalizowane były: we wnętrzu grodziska, na placu między wałami, na pozostałości wału zewnętrznego, w dwóch fosach oraz na grobli biegnącej od grodziska w kierunku południowo-wschodnim.

Badania majdaru potwierdziły wcześniejsze spostrzeżenia dotyczące zabudowy mieszkalnej, grupującej się pod wałem grodziska. Dość licznie zachowane ślady jam po-słupowych świadczą ponadto o tym, że domostwa tam wznoszone posiadały konstrukcję słupową. Wnętrze gro-